

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ.

Цијена

За ЦРНУ ГОРУ на годину 4
фор., а по године 2 фор.За АУСТРО-УГАРСКУ ВОС-
НУ и ХЕРЦЕГОВИНУ на год.
6 фор., а по год. 3 фор.За све остале земље годишње
20 фран. у влату, а по године
10 фран. у влату.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

Претплата шаље се поштом
упутницом непосредно админи-
страцији „Глас Црногораца“ на
Цетиње, а коме је наручио, г.
Петру Рамановићу, к. п. аген-
ту у Котор. Дописе се шаљу
уредиштву. Рукописи се не вра-
ћају.За огласе шаље се: за сваку
ријеч или за број од пет ријеч-
а по 2 новчића на први пут, а
за сваки даљи пут по 1 новчић.

ДВОРСКЕ И ДИПЛОМАТСКЕ ВИЈЕСТИ.

— Г. Комстантиновић, бугарски дипломатски агент саопштио је Књ. Влади, да је јуче држан у Софији паравотос за покој душе војводе Петра Вукотића у присуству Њ. Кр. В. Књаза Фердинанда, министра и државни Великодостојника. Њ. Кр. В. Књаз лично је пошао у кућу агенства бугарског, да изрази своју захвалност Њ. Кр. В. Књазу бугарском и Влади.

НА ЧЕВУ

Спровод мртвог тијела Војводе Петра Вукотића стигао је на Чеву у суботу око 4 уре послје подна. Под Вукотићем на Чекању дочекали су спровод полубатаљон његушки и полубатаљон ћеклићи са својим командирима на челу, који су одали дужне војске почасте прослављеном војсковођи. Ту је свештенство његушко и ћеклићко са ученицима основне школе у литији предурело спровод и извршило помен над Покојником, у присуству главара његушких и ћеклићких и осталог многобројног народа. Спровод је на Чекање стигао око подна уз свирање војне музике мртвачког марша. Пошто је свештенство извршило заупокојни помен, и војска одала војске почасте, оставивши оружје, чета по чета приступила је Покојнику, по народном обичају, лелекањем.

Отолен су се полубатаљони његушки и ћеклићи придружили спроводу до на врх Симуње, гдје су свога Војводу дочекали Чевљани и Вјелице лелекањем; а на Чеву, на врх Поточина, дочекала га је чевско свештенство са ученицима основне школе и са женским покајницама, одакле је допраћен у своју кућу, у којој је преноћио, уз читање евангелија свештеника на измјену преко цијеле ноћи. Свој пратио био је приуротворен коњак како у Покојниковој кући, тако по осталим чевским кућама. А колика је пратиња била с Цетиња, доста је кавати, да су биле употребљене све цетињске карце, и да их је требало из Котора набављати.

У недјељу тек је свануло почео је долазити народ са свију страна у тужним поворкама. Ту су били Његуши, Ђеклићи, Цуде, Вјелице, Пјешивци, Загарчани, Романи, Граховљани, Бањани, Рудњани, Никшићи, Бјелопавлићи и Пипери, па је дошао и Вој. Лавар Сочица са Чевљанима. А било је народа и из рибачке, љешанске, зетске и црмничке нахије премада је у суботу наредба, да се сви послје спровода на Цетињу поврате својим кућама, обавром на њихову удаљеност. Рачуна се, да је било то јутро на Чеву сакупљено преко пет хиљада душа у разним племенским представништвима.

Како су ове тужне поворке долазиле лелекањем, тако су редом приступале Покојнику, па су испред куће биле служене ракијом. То је трајало све до 9 ура, кад је стигао

са Цетиња Њег. Краљ. Височанство Господар, па одма иза Њега и Високопреосвештени г. Митрополит.

У 9½, спровод се кренуо величанствен у најљепшем реду, све по церемонијалу изданом, уз почасне хитце из два тона, свирање војне музике, звоњење звона, и дивно појање Никшићког Пјевачког Друштва „Захумља.“ Њег. Краљ. Височанство Господар јашао је на коња са истргнутом сабљом у руци, као командант војске. Спровод се преко Чева отегао непрегледан, јер до цркве има по уре хода.

У чевској цркви св. Николе било је свечано опшело, које је извршио Високопреосвештени Митрополит са многобројним свештенством, а врједно Никшићко Пјевачко Друштво „Захумља“ дивно је одговарало. Одма иза опшела слиједио је погреб. Кад је мртвачка скриња била изнесена до гроба уз десно крило цркве, Њ. Краљ. В. Господар изговорио је Опрштајну Ријеч над Покојником, коју смо у прошлом броју дошљели. То је била узвишена апотеоза великоме Покојнику, чије су заслуге за Отаџбину и за Престо велике, свим народом признате, те је ова Ријеч Господарева био прави мелем свему оном тужном мноштву, што се је било ту сабрало. Па је одма мртвачка скриња спуштена у гроб уз почасну палбу, и у 11 ура ова тужна свечаност била је свршена.

Чеву равно, гњивево јуначко
А криво љуцко разбојиште,
Многе ли си војске запамтило,
Многе ли си мајке ојадило!
Вавда раниш од Видова Дана
Јуначкијем и коњскијем месом
Гавранове и мрке вукове.....

Овако је Пјесник у „Горском Вијенцу“ овјеквјечно Чеву, које је Војводу Петра Вукотића родило и данас у своја њедра сахрањило, и тим своју стару славу умножило.

ПОЛИТИЧКИ ПРЕГЛЕД.

Цетиње, 24 јануара.

За врјеме бављења њемачког Престолонаследника у Петрограду, гдје је био ердачко, скоро демонстративно дочекан, гроф Билон је говорио у рајстагу о спољној политици њемачкој, и што нас особито интересира, нагласио је ту неопходност подржавања добрих сусједских односа са Русијом, потврдивши, да је Њемачка одбила позив Инглеске, да се придружи протесту, предатом Порти, односно проласка руских миноносница кроз Босфор, и ту је опет нагласио, да сам географски положај Њемачке вој надаже, да се држи строго неутралитета у свим питањима, која се тичу Балканског Полуострва.

Петроградско „Н. Времија“ потпуно схваћа срџбу инглеску што се Њемачка није придружила инглеском протесту у Цариграду. „Инглеска влада тако слиједи за Њемачком у многим питањима спољне политике и противу инглеских интереса — вели руски лист — да Инглеси имају право жељети, да Њемачка одговара Инглеској сличним услугама. Али изгледа да у Берлину не

цијене толико инглеско пријатељство колико цијене у Лондону њемачко. Вјештина, којом се води на Босфору њемачка политика, одиста чини част њемачкој дипломатији. Успјеси, које је постигла Њемачка на Ближњем Истоку, поражавају, и ма да су скоро сви ти успјеси на штрб наших интереса, ипак њемачка дипломатија ниједном није учинила таквог корака, који би могао бити поводом руско-њемачког конфликта. И само постигнуће концесије Багдатске жељезнице, и ако се лично мијешао у тај посао Цар Вилхелм, скоро отворено, било је извршено тако... коректно, да се нимало није одазвало у нашим односима са Њемачком. Год. 1901 за врјеме француско-турског конфликта Њемачка је сачувала потпуно неутралитет у пркос тога, што ју је лакост интервенције саблажњавала и одбила је све молбе Турске, да је подржаје. И што је најчудније, показавши такву упорност, да се не ваувиље за турске интересе, њемачка дипломатија није тим нимало охладила турско-њемачко пријатељство. Ако у македонском питању не може бити постављено у заслугу Њемачке подржавање заједничких корака руско-аустријских, јер у овом случају све државе подржавају руску политику на Балканском полуострву, ипак не приставањем к инглеском протесту против проласка руских бродова кроз Босфор опет се показала њемачка коректност. Веома је могуће, кад њемачка политика не би била толико коректна, кад би она постављала успјехе пријетњама, морским демонстрацијама и т. д. да резултати мирног њемачког освајања Ближњег Истока не би били ни издалека тако сјајни, као што су. Може бити да бисмо на пријетње и ми одговорали пријетњама, и на постављене вахтјеве можда бисмо и ми Порти изјавили наш veto на испуњавање тих вахтјева. Тако је потпуно вјеројатно, да њемачка коректност није нама у самој ствари ништа осим штете довијела. Али је то већ наша кривица, за коју не можемо обарати одговорност на њемачку дипломатију. С тога се не може не признати истинитост ријечи грофа Билова, која је рекао, да се у свим пословима, који се тичу Балканског полуострва, Њемачка придрживала мирнога и непартанчнога неутралитета. И ако је такво држање најбољи начин, да се цијељ постигне, то треба одати част вјештини њемачке дипломатије, која знаде гдје треба блокирати обале и бомбардирати тврђаве, а гдје писати љубавне ноге“...

Док „Н. Времија“ овако карактерише руско-њемачке односе на Ближњем Истоку, „Петроградско Вједомости“, које су онако одушевљено дочекале њемачког Престолонаследника, испраћају га чланком, који је у исто доба ивањско и у њемачким листовима са потписом књаза Ухтомског, који мора вема ласкати њемачком народу. Али знаменити руски публициста ту вели, да православна Русија не може даље тријети стање у ком се налазе Хришћани у неким турским провинцијама; „и ако Њемачка то признаје и не готови нам горку чапу врсте Берлинског трактата, — пошто Русија нема ни сјенке какве намјере лично против Тур-

ске, — наше веве са просвијећеном и разумном сусјетком, без оумње, брво ће се стиди осјетљиво побољшавати.“

Руски консуло, г. Шчербина, већ је стигао у Митровицу и тако је новоустановљени руски консулат на овој важној тачки у Старој Србији отворен. Тај догађај попраћен је свечавошћу, по програму унапријед израђеном у Цариграду између Порте и руског посланства. Ту су биле војске почасте, топовоки повдрав и званични дочек од стране свију власти, које су се морале извинити за нанесену увреду прошлог прољећа особљу консулата од стране побуњених Арнауца. Овај догађај доказује, да је у Митровици и њској околини установљен ред; а удаљење главног коловође анти-руских демонстрација и крвопије мјесних Срба, озлоглашеног Иса Бољетића, најбоље је јемство мира у митровичком округу.

Али тим није уведена мир и по осталим окружјама Старе Србије. „Н. Времија“ вели, „да неуспјех војног похода Шемзи-паше против непокорних Арнауца у Орјеховцу и Бањској, који се збио ових дана, приуђива обилно сумњати о успјеху предузетог умиравања покрајине. Појато је да су највише страдале од свих турских провинција Стара Србија и западна Македонија, које граниче с Арнаутоком. Укроћење Арнауца дакле, први је уловог успјеха жељенога мара у европској Турској. С тога је жалостно, што је Шемзи паша био принуђен, да се врати са предузетог војног похода, не ухвативши ниједног арнаутоког преступника; него да се не врати принајех ружа, ухвати немојно несрећних Срба“...

Овај догађај не улијева наде петроградском листу, да ће бити велике користи ни од установљења новог руског консулата у Митровици.

„БРИГЕ И ЖЕЉЕ АУСТРИЈЕ“

Под овим насловом „Петроградско Вједомости“ доносе из „Danzer's Armeez Zeitung“—а, једног од најкомпетентнијих и најолидних војених листова аустријских, чланак, у ком се најприје говори о македонском питању, па се прелази на српско питање.

„Ми имамо пред очима — вели се даље у том листу — питање о престолонаследству у Србији. Као што је већ некад слично питање у Шпанској навукло на Аустрију тешка искушења, а кандидатура на престол члана Сигмаринског дома наављала у своје врјеме рат год. 1870—71, исто тако и питање о престолонаследству у Србији може довести до важних заплета, ако се остваре скривене жеље Русије и двије српске државе — Црна Гора и Србија — адруже под једном владавином. То њихово сједињење било би веома опасно за њени положај Аустро-угарске, јер би тако двојна држава, сдњена на сродних елемената, образовала против балканских посједа Аустро-угарске опширну базу, вршила би велику привлачну силу на становништво Босне и, по свој вјеројатности, веома би брзо зачела „скромну жељу“, да истисне клни, који је раздваја. Аустрија је већ одавна веома добро предвидјела могућност сједињења Србије и Црне Горе, и баш је с тога израдила и добила силно

Берлинског трактата право окупације Босне, да оможе парализирати посљедице таквог сједињења. Растављајући клином Србију и Црну Гору, Аустрија је себи сачувала, у случају потребе, могућност, да дједује по унутрашњим оперативним линијама. Али узимајући у обзир невратни простор тога клина, особито у ширини, а такођер и природу мјесности, може се закључити, да су те користи сумњиве, тим више, што ми немамо у Босни крјепких тачака ослонаца.

„Неповољност нашег положаја удвојстручава се још крајњим недостатком жељеница. Главна линија Брод—Сарајево која има велики значај у случају офанзивних операција, свршава ондје, гдје би било веома продужење особито важно ради саобраћаја са угроженим нашим посједима. Упркос на усљена заузимања, да се ограда линија до Солуна, тако зване „conférence à quatre“, и упркос тога, што су са овом градњом везани животни интереси Аустро-Угарске, ми још нијесмо ништа постигли док Француска тек једним палетом неколико брода до Мителена, а Сјeverна Америка просто пријетњом, нагнаше Порту дапусти и да се покори. У садашњим пак приликама наша бригада, која се у Босни налази, у случају рата, напла би се у истом тешком положају, у ком се налази бригада Калика у Холштајну г. 1866

„С друге стране, Аустро-Угарска може ступити у офанзиву са стране Сарајева, не бојећи се на свој бок, хвала генијалној системи подигнутих против Црне Горе блокхауса и утврђених тачака, које су дјелом тврђаве другог реда. Ова оборана знатно облакшава офанзиву против Црне Горе, облакшава, у случају дифензиве, саобраћај с морем и даје велику слободу дјеловања оперативној војсци...

„Главна цијел ове војске своди се у томе, да равноравно ратне силе двију држава, те да управу прве ударе против србијске војске, као најближе к путу повлачења наше војске, и у исто доба најопасније по својој бројности. Па каква бројност наше војске мора бити, да испуни тај задатак?

„Бројност војске треба да одговара непријатељским војним силама, а такођер и постављеној цијели. Ако узмемо војску Црне Горе до 20,000 до 25,000 момака, а оперативну војску Србије до пет дивизија, то уа потребите ратне силе, које смо ми дужни истаћи у Босни, треба увести у обзир вишенаведено питање: које ли се ратне силе Србије и Црне Горе налази под командом једног заједничког заповједника или не?

„Али у овом случају ва нас неугодно, можемо се тјешити тим, што разлика о политичким цијелима, завист, питање о потчињеној војсци, прутуположеност погледа на предмет операција и много што друго дати ће повода разногласију међу савезницима, затруднати ће њихово опште дјеловање и повући за собом неваљевне неспоразуме, који ће нам дати могућност да постигнемо изумителне успјехе. Тако, ако путем престолонаследства у Србији

двје српске државе, Србија и Црна Гора, буду сједињене под власт једног заповједника, Аустро-Угарска ће морати силом оружја, да парализира посљедице такве уније

„Наравно, веома је досадно, ако е наше дипломатије, неспособне да стане на пут неугодног за нас обрту догађаја на Балканском полуострву. велика количина наше војске буде понучена у великом рату на споредно бојиште. Ипак при свем том било би користније у сами почетак рата привући на ово бојиште снагу масу војске, да једним ударом ријешити оvdje наш задатак, па за тим војску, која се ослободила, повести на сјевер, гдје ће и при успјешном ходу ратних операција многобројни задаци на разним тачкама очекивати поткријепања. Но с друге стране, могло би се и не привлачити великих сила у Босни, него, напротив, постарати се с најмањом количином сила, посланијући се на укријепање тачке јужне стратевичке позиције, добити времена путем активне оборане, дакле на сјеверу прилике окрену у нашу корист, послје чега све напуштене позиције у Босни саме ће се нама предати.

„Тако се ми налазимо лице к лицу са веома битним питањима, која се могу ријешити у мирно доба дипломатским путем, али ако дипломатија не учини ништа, то ће се морати њихове посљедице рјешавати силом оружја.“

ДОПИСИ.

Вир-Павар, 28 децембра. — На 27 овог (децембра) друштво наше читаонице држало је годишњу сједницу, којој је обични циљ, да се прегледају и заврше стари, а у поредак поставе нови друштвени рачуни, и да се одреди нова управа.

Ово је 13-годишња сједница овога друштва. Скуп је био потпуно као икад пријед. У њ су заступљени сви редовни чланови друштва: војнички, грађански, просвјетни, раднички, трговачки и занатлијски у колико га је. А на челу друштва су најотлијенији најчистији главари војени и грађански, и ови су млади образовани са вишом школском спремом — људи.

По уобичајеном програму друштво је укупно пошло у варошки парк и, између 11 и 12 сати одслужено уз свеопште чланове парастос упакојеним својим сачлановима — добротворима и редовницима. Иза парастоса одмах се је пошло у читаоницу, које скромни простор једва нас је смјестио. Посвједавши у читаоницу одмах је приступљено раду. Госп. председник друштва момак Јован Пламенац, предложио је прегледање рачуна — прихода и расхода, при чем је нађен невратни „суфицит“.

Ове године друштво је бројило само 40 редовних чланова, а са годишњим улогом од 5 круна. И при таквим условима, ове скупштине иступили су из друштва 7 чланова — неки о познатих и оправданих узрока, а неки без да се зна узрока. Мале по броју и количини улоге, и наравно уплаћивање истих чинили су, те је наша читаоница једна остала по имену и у крајњој оскудини до данашњег скупа. С тога је на данашњој скупштини подигнуто пресудно питање. Укинути ли је сависни, или је утврдити на нова начела. За ово посљедње стајали су прваци друш-

стране исте струје дочекују пограничне планине: Љубичина и др; те тако поменуте струје морају некуд одушка наћи и то једино у свом правцу — сјеверу, са чега се још више струја на прквички висораван појачава, које се одмах са Ерцегова Сокола спуштају у топлу и хумну долину Дрину, где се радосно мијешају жуписки (амонијак и др.) гасови са планинским киселиком. Усљед чега, по познатим физичким законима, то приликом енергично одигравају гасови на поврњаци једнога или више дјелокруга убитачне или корисне прирете. ј. настају промјене и кратке навалушних струја, које ми кажемо вјетрови.

Унеколико због гореописаног положаја овога мјеста, а нешто може бити и усљед каквог побочног дјеловања, овом се је приликом овђе појавио необични призор, који ће увјерени смо свакога братољуба занимати и изазвати на размисање, као што је нас пренерајало.

Ноћу између 17 и 18. ов. мј почео је овђе дувати вјетар југ, који је с часа на час све јаче и јаче дувао. У почетку исте ноћи, нече је било тихо а пристојно, небо окићено звијездама, да илје било никакве прилике за вријеме. Али у сат и по по поноћи дувао је речени вјетар таквом снагом да се вид кућа, које су од тарла материјала начињене тако тресало, као да је навјешен од најчистијег метала; дрвене пак куће, појате, амбарови, стаје и други ко-

тва, а за коначно укидање већина масе. По сред дебатована о томе, један од чланова досадање управе прочитао је друштво своје и својих колега наворе у корист обдржавања читаонице. Читиво је подијелио у 10 засебних тачака, са којима је убједљиво и наочигледно доказао, понав овога друштва и моралну одговорност, коју оно као такво има у даним приликама, неопходност читаонице и читања за појединца и за друштво осуетво сваких других средстава за читање у цијелој нахији, штетне предрасуде и наваде које се тек читањем одклањају и друге практичне згоде, које су у основи оваквог удружења и т. д. У закључку говора рељебно је изведен утицај читања на духовни живот који условава и живот физички сваком човјеку и друштву; јер је за човјека „претежнији хљеб небески, који се тек читањем даје, заврши говорник“.

Циљ овога говора потврдили су: г. председник нашег досадањег окружног суда Лабуд Гојнић и г. командант бригаде Иво Буровић, у оваквој форми од прилике: „Треба нам и хћемо држати читаоницу, и то обновљену, и до бољих прилика, ако ће остат на шесторицу. У тој намјери заказана је изванредна скупштинска сједница на 29 наступајућег јануара

Па ако се збиља обистини ова посљедња друштвена одлука, то вас господине уреднице, најучтивје молимо, да изводите преко нашег дијеленог листа „Гласа Црногорца“, препоручите нас својим колегама уредницима српских листова и журнала, да би они као ви били нам благосклонни вјеровати нас и могућим олакшањима пружити нам своје производе, за које смо се са нашим скромним предплатама јавили би.

Ми се крајње нуждавамо у читању по свима књижевним гранама, а особито у пољопривредној и економној. Међутим средства су нам ограничена тако да ту потребу ни приближно подмирит неможемо, ер смо у томе спријечени неродницама и другим тешким околностима посљедњих година.

С добром надом и особитим уважањем и оданосту ваш.

М. И.

Књижевност, умјетност и просвјета.

(Повијан на претплату). Поносна Босна и кршна Херцеговина чувене са своје прошлости у цијеломе свијету, а у потоње вријеме знатно се развијају своје унутрашњем животу, те ни српска просвјета није више у њима у првостепено стању.

Српски народ у нашој отаџбини, у поносној Босни и крсној Херцеговини кроз дуги низ година, вјековном борбом, у разним патњама и искушењима није клонуо. Он је држао на висини чувајући и својом краљу бранећи своје народне светиње: народност име и обичаје. То знају и признају му и страни научењаци, па и највећи његови непријатељи — људи свијетскога гласа. А да српски народ овдјех покрајина у своје вјековном искушењу није заборавио ни народну просвјету, о томе нам свиједоче имена његових славних синова.

За вријеме, док је српски народ и у осталијем и у овим покрајинама био изложен патњи и искушењима, други срећнији народи имали су слободније руке и више времена радити на културном и просвјетном пољу, те су у томе далеко од нас одмакли.

А ми?

Ми смо много заостали иза великих, културнијех и просвјетнијех народа,

наци такав су потрес претрпјеле, да се ријечима не може исказати. — Куће овога мјеста, као и сви коначи било за чељад, било за марву или другу потребу, све су покривене тврдом дрвеном пињом, а начињене су од тешке, врло дебате и тврде јапце, јер је истијема бојавно од врло големих сњегова, који падају у ове „соче небеске“.

И та страхињата енда побунгла је из сна нас народ овога мјеста, да нико није знао ништа мислити ни друго рећи до: „Пропаст!“ и „Помози Боже!“ — Куће стану дупати, дилеци изваљивати се, врата и провори одваљивати се; сјењана, сламе и др. ција равути се из својих сложница а доносије и преваљивати се, које вјетар у висини дизаше и с истијема се играше; кровови на кућама и осталијем зградама почеше: пуцкати, ломити се и преваљивати се. — Стаде писка чељад, блека, века, рика и т. д. живади — „Крај свијету!“ Кум кума, брат брата, син оца, отац сина, пријатељ пријатеља: давија за грош, гони, отговара, мрзи, илзави смо, заборавили смо: вјеру, закон и све; ка наш паметнији учитељ што каже: „И прије су људи „овако“ заборавили Бога, презрели заповиједи, искреност, љубав, слогу и све, те је Бог пуштио потоп, али је рекао да више бити потопа неће.“ За то сад је пуштио ову страхоту од које се није сакрити нико не може! — Гњијел божи!“ „Пропаст“...!!! —

нам тре ба прекупити све своје силе, засукати руке од лаката и својски пријонити и одати се на рад, треба нам ићи гигантским корацама, да би смо што брже стигли те срећније народе.

А можемо ли ми?

Српски се народ од старина показао јуначан, челчан, одважан, естрајан, свештив, па ће се знати и у овоме показати на достојној висини, да је моћан и кадар то учинити.

То иште данашњи вијек, који не трпи љенчина; то иште дух времена — то ишту савремене културне и просвјетне прилике, то изискују данашње друштвене потребе.

А да се то постигне од пријекне потребе нам је међусобно познавање, и братска узајамност, јер у томе узајамном познавању лежи наша слога, којом ћемо заузети значајно мјесто и у будућности. У нама мора купати једно срце и све нас одушевљавати једна народна мисао, па тек се онда може поздравити наш напредак као успјех цијелог народа.

Ми морамо живо и устаљачки радити и градити поносну зграду на здравом темељу, морамо снагом просвјете, која данас знањем и науком ствара чуда, подизати умне и душевне моћи до што вишег савршенства, тијем снажити себе и онда ћемо имати моћи да се не тразимо и не презамо и од најмањег шупњања, но да гледамо отворенијех груди у свијетлију и љепшу будућност своју.

Што се раније почнемо питати том снажном храном, тијем ћемо лакше моћи напријед корачати, јуначки се поносити и свакоме отворено погледати у очи и на циљу културне борбе и просвјетнога на претка.

Али у томе ми не можемо и не смијемо заборавити на нашу узданицу, на — нашу дјецу, на зачетке и клице у расту нашијех младијех сила, јер оне вапију, оне, како вели дични наш Змај-Јова у данашње вријеме кличу:

„Скини ми, бабо, с чела облаке,
Не дај ме, бабо, у пројекте,
Не штеди, бабо, рад добра мога,
Смиљу се, бабо, тако ти Богалд

То нас је навело, те смо се постарали покренути у Сарајево српски дјечији лист „Идустровани Мали Свијет“, да прама овамошњим приликама доносимо у њему бирано воспитно градиво, да дајемо свјеже и једре душевне хране Срччадима поносне Босне и кршне Херцеговине, да тијем питају душу своју, да се почну из малена познавати, да познају п себе и своје и да теже своје јатују сваке гнијеаду.

А рашта то покрећете? запитаће многи. Зар ми немамо српскијех дјечијех листова?

Имамо их виљанијех, али потреба, која нас је навела да пздамо „Идустровани Мали Свијет“ особите је природе. Српски народ у Босни и Херцеговини и по карактеру и по етнрју душевнога живота за себе је један тип један дио, једна грана српскога народа, у којему је још чиста народна крв и у којему још саја чисто сунце народнога духа. Па да се тај српски народни дух у овим српским покрајинама не би заасуо туђинским муљем, треба му принавање из отворених врела нашега народнога живота у прошлости и садашњости, па да временом сине потпуна слика нашега историјскога развитака.

Производи ума нашега народа морају носити на себи знакове свога типа, што ће лијепо пристајати да буде потпунија културна аграда народа српскога.

У то име отварамо поље на радњу умова Срба босанско-херцеговачких у томе

Ова страшна енда траја до 11 сати пр. подне, кад већ постепено малакшаваше, и сиђе на најмању снагу, којој се човјек неби могао одупријети на једно мјесто више но 2 секунда; али већ је „свијет претекао“, па је ово садање било рајска тишина. Иста сила учинила је врло много штета, као: 3 куће из темеља су превале и кренуле, из којих су срећом чељад побјегла, под ведрим небом, на свијет, готла боса и жалосна, гледајући своју прапаст пред својим очима; више од 30 великијех зграда, које су љетња становишта мјештана; више од 50 великијех стогова пиће и не овршених жита — копа и мноштво мањих и ситнијех ствари, испревалјавано је

И ако је све потребно овом становништву за опстанак било остављено на милост и немилост реченој сили, и ако је еста, много чудеса починила, ипак се од разарушенога могло што год срести и сачувати, да није ново бреме пало на жалостну спртинју

У почетку ноћи, 18. ов. мј., почела је надати кипа — пљусак — какву ови људи нићели — трљели нијеју док је — ишцунила подом сваку долину. Кад је другога чела, око подна, прернуо свијет, са истијем вјетром, који је падао до саме ноћи без престанка, али није могао искрити земљиште, због велике воде, чине се учинила

ЛИСТАК.

ИЗНЕНАДНИ ПОРАЗ И ВАНРЕДНИ ПРИЗОР.

Као што читаоци знаду, околина — Црквине — простире се у подножје Дурмитора, највише планине у нашој домовини, на сјеверној страни истога, којој се крајње ивице додирују са ријекама: Таром и Пивом, а које се својим током тако приближују да, граде углао на саставцима, којима се круг црквички и завршује, са сјеверне стране баш од постанка тужне ријеке Дрине, одакле и настаје долина исте — жупа Дрина. Не обичан је прелом високе црквичке висоравни к дубокој и пространој долини дринској, која настаје од знаменитих равналина некадашних грађевина Ерцего Шћепана — Шћепан Поља и Града Сокола. — Осим поменутог потребно је знати, да је црквички висораван тако, подложен и најмањој струји с високог Дурмитора и његових огранака, коју нема заклонити и срести никаква, ни најмања препона. Осим тога одаљна околина таква је да се са западне и југозападне стране протежу пограничне планине: Малић, Власујик, Кук и висока и сурова Крушица, које на тој страни дочекују сваку струју, и са којих исто тако чини прелом у веома удубљену долину ријеке Пиве; са источне пак стра-

Цетиње, 24 јануара.

(Корота.) За покојним Војводом Петром Вукотићем установљена је корота како сљеђује:

Дворска корота трајаће три мјесеца; државна петнајест дана, а војена двадесет и један дан, рачунајући од дана смрти покојника, то јест од 18. Јануара.

(О светосавској прослави) добили смо више извјештаја, од којих данас доносимо сљедеће:

— Пишу нам из Скадра.

Дан првог Српског Просвјетитеља прослављен је овдје у Скадру на најсвечанији начин. На неколико дана прије прославе постарало се је, да се што лепше окити школа као и да се приреди све оно, што је потребно за овај дан. Освануо је дан Српског Просвјетитеља који смо са највећом радошћу очекивали, освануо је дан топао и ведар, што је изгледало, да се и сама природа постарала да топлим зрацима сјајног сунца уведича ово свечаност.

На глас првога црквенога звона већ бијашу сакупљени неседи ђачићи у школи. Из школе се је пошло парадно у цркву. Напријед су ишле ученице, па за њима ученици са иконом св. Саве, која је била обавијена у прекрасном вијенцу са свиленим тракама, на којима бијаше написано: „Свети Сава школска слава.“

За вријеме св. литургије одговарали су ученици својим милозвучним пјевањем а пошто се је довршила св. служба пошло се је школи. Напријед су ишле ученице па за њима ученици, а за њима су обучени у стихаре, неколико ђака носили рипиде, крет и црквене барјаци. За овима је ишао мјесни свештеник обучен у св. одежде, а за њиме се таласаше велика маса народа, обојега пола, што све у таквом реду бијаше милина погледати. Од цркве до школе пјевали су ученици на измјенице тропар и пјесму св. Саве. Дошло се је у школу која је била врло лијепо украшена, особито ученици мушке школе, у којој се је ова свечаност обављала, била је изврсно декорисана. На најугледнијем мјесту у учионици налазила се је огромна икона св. Саве и Стевана Немање обавијена веленим ланорним вијенцем, а изнад које се је налазила икона св. Богородице. Испред ове двије иконе висило је дивно сребрно кандало. С десне стране поменутих икона налазиле су се слике руског цара и царице, а с лијево црногорског кнеза и кнегиње, све украшене веленим вијенцима. На другом виду налазиле су се једна до друге тако исто обучене у велене вјенчеве, слике турског цара, српског краља и црногорског престолонашведника. На супротном виду налазиле су се слике митрополита рашко-призренског г. Нићифора и српског добротора Радивоја. Све ове као и још многе друге слике биле су украшене вјенчевима.

Напријед је освештана водича, за вријеме које је овдашњи парох и митрополит, намјесник г. Јовановић изговорио бесједу сходну дану, па је онда преломљен кољач. На свршетку овога црквенога обреда држао је говор „о међусобној љубави“ оvd. уч. Филип М. Протић. Пошто је довршен говор отпјевана је пјесма: „Скитским љубављу...“ послје све су наизмјенице ученици-це декламовали и пјевали одабране декламације и пјесме. Ова свечаност завршена је са химном црногорском.

На овој прослави осим прав грађана града Скадра били су као одлични гости парско-руски консуло г. Белјев и црногорски г. Рамадановић са својим господом, који су својим присуством увеличали ову свечаност. Поменута два господина учинили су овом приликом богати новчани прилог у корист новчаног „ђачког фонда“.

Пошто је свршена свечаност онда је сликао, већ унапријед позвати фотограф школску дјецу као и цијелу публику.

На три сата по подне г. Рамадановић позвао је све оне ученике и ученице које су тога дана декламовале, те их је почастио разним слаткишима.

Истог дана, по подне, био је излет школске омладине на пространу зелену ливаду која се налази поред обале ријеке Кира. Ту су весела српчад скадарска играла и пјевала све до мрклог мрака, а под надзором њихових наставника, послје чега смо се вратили и разишли се својим кућама.

Филип М. Протић,
уч. скадарски.

— Пишу нам с Љуботиња.

И ове године, као и обично сваке, школа Љуботињска прославила је светосаву на најсвечанији начин на опште задовољство свију присутних, који су и ове године на мјеста и са стране у великом броју ову школску славу увеличали својим присуством.

Послје свете литургије, дошло се у школу, гдје је било водоосвећење, иза којег је управљајући учитељ госп. Перо Н.

правцу. Нека се у „Малом Свијету“ огледа свијет свију и старих и млађих снага, мисли и осјећаја нашега народа на овим странама.

„Илустровани Мали Свијет“ доносиће прозаичке лијепе књижевности у везаном и невезаном слогу, као: разне поетске саставе умјетне и народне, пјесме лирске и епске, драматска дјела, приповијетке умјетне и народне, изворне и преведене. Доносиће описе српских мјеста, разне поучне чланке из српске прошлости и садашњости, животописе српскије знаменитије људи, исправке из српскога језика и разне градиво за боље познавање наше прошлости. Међу осталијем вјерно ће биљежити све, што се појави у српској књижевности.

Али овај посао, изданат ваљан дјечији лист, колико наследи на први мах лага работа, толико је у ствари мучан посао и тражи живе неодољне моралне и материјалне помоћи.

С тога повинамо родољубиву српску читалачку публику, да нас потпомогне у овом нашем трудном и мучном подухвату, нарочито поинама и молимо српске учитеље и свештенике овдје покрајина, да се својеки заузму око купљења претплате да се овај једини дјечији српски лист у овом крају пократијама што више рашири, а да нас не забораве ни својом сарадњом.

„Илустровани Мали Свијет“ налазиће у Сарајеву, у мјесечним свескама од два табака. Година му је цијена за Босну и Херцеговину, Аустро-Угарску, Црну Гору, Србију и Турску четири круне. Претплата се прима и тријесечно 1 кр. и полугодично 2 кр. Скупљачи претплате добијају сваки седири број награде за свој труд.

Уредник је листу Шпиро Ђокић, академски сликар, а одговорни уредник и власник Сава Савић, поштоматски Уредништво је у Сарајеву, Апелова обала, број 42.

Уредник напомиње, да нам ондашња српска штамарија Ристе Савића није могла примити штампале листа због тога, што је преоптерећена другим пословима.

(Повиј на претплату.) Са 1903 године „Српски Књижевни Гласник“ улази у трећу годину свога живота. За двије године налажења, „Српски Књижевни Гласник“ се трудио да оправда, и прошири симпатије с којим га је, судећи по његовој одјави, дочекала српска читалачка публика. С друге стране, он је, као и раније, настајао да задобије и прикупи око себе сваки дан и све већи број одабраних сарадника из разних области књижевности, умјетности и науке. На „Српском Књижевном Гласнику“ радили су и радиће и даље ови његови досаднији сарадници: Г. Г. Др. Александар Белић, Алфред Јенсен, Богдан Поповић, Божидар Јоксимовић, Божидар Кнежевић, Др. Божидар Николајевић, Борисав Станковић, Др. Бранислав Петровић, Др. Василије Ђерић, Др. Војислав Вуковић, Густав Михел, Добросав Ружић, Драгомир Јанковић, Др. Драгутин К. Протић, Душан Ђокић, Јаша Продановић, Г-ђа Јелена Димитријевић, Јован Дучић, Јован Жујовић, Др. Јован Јовановић Змај, Јован М. Јовановић, Др. Јован Скерлић Јован Томић, Др. Јован Цвијић, Др. Коста Кумануди, Коста Стојановић, Љубомир Стојановић, Милан Грод, Милан Ракић (З), Милан Ђурчић, Милорад Митровић, Милорад Петровић, Милутин Јовановић, Др. Михаило Гавриловић, Др. Михаило Петровић, Др. Манојло Смиљанић, Др. Никола Вулић, Никола Стојановић, Павле Поповић, Петар Јанковић, Радоје Домановић, Светислав С. Симић, Свет. П. Зорић, Свет. Ђорђевић, Симо Ма

тавуљ, Др. Сима Тројановић, Слободан Јовановић, Др. Станоје Станојевић, Стеван Сремац, Стеван Мокравац, Др. Тихомир Ђорђевић, Урош Петровић. Према обећањима која је „Српски Књижевни Гласник“ и с других страна добио, круг његових сарадника може се у току идуче године само проширити.

У „Српском Књижевном Гласнику“ забавни дио биће и одабрана као и досада, и по пробраним оригиналним радovima, и по преводима и анализама одабраних писаца из страних књижевности; кратким чланцима и биљешкама даће се више мјеста; обратиће се нарочита пажња књижевној и умјетничкој кратици; унијеће се у оквир листа и чланци из науке и друштвеног живота; отвориће се нове рубрике.

Као и на завршетку ланске године, „Српски Књижевни Гласник“ има да каже и нагласи само ово:

Пошто нема помоћи ни с које друге стране, „Српски Књижевни Гласник“ подлаже све своје удаље у читалачку публику. Она ће без сумње поимити потребу да се овакав један самосталан лист одржи.

НАРОДНА ПРИВРЕДА.

(Да нам воћке роди доносе) Загребачки „Привредник“ пише:

Воћарство је данас један од најјачи извора дохотку у економији, јер се добра, асталска роба даде на западу у свакој количини за скупе новце продати. Наше прилике у земљи су тако погодне за одгајавање воћака, као мало гдје; код нас се сваке године све више тражи воћа као асталске робе и за прераду у воћно вино, а ми смо поред нашег слабо развијеног воћарства једва кадри, да из шљиве искуцамо коју крајдари. Колико код нас има пашњака, обрањак бријегова, међа и другог земљишта, које стоје без икакве користи? Свауда би ту могла стајати воћка, која би поред мало труда одбијивала лијепо корист. Западни народи све више истискују алкохолна јака пића, особито ракију, па међу својим сељаштвом распостриру воћно пиће, које овежава тијело, а не опија и не убија као вино и ракија, и може се добити за јефтине новце. Наше би се дакле воће дало добро продати у свакој количини у Ческој су на примјер сва општјинска земљишта засађена воћкама, па општине од својих воћака добијају сваке године толико прихода, да се покрију све општјинске потребе; зато тамо рјетко која општјина има амата.

И код нас би се поред мало труда могло добити за воће лијепог новца. Са мало муке даде се угајити воћка, па ако се она ваљано негује, донијеће рода сваке године. Тако на примјер кресале воћака захтујева мало труда, и пада у оно доба, кад земљорадник нема важних пољских послова.

У једном броју од прошле године споменути смо, како треба воћке кресати, да се добије лијепа и правилна круна, тако да грана не смета једна другој у разитки, и да до сваке гране може доопјети ваздух и свјетло. Понављамо то сада опет, да онај земљорадник, који није окресало својих воћака у јесен, окреше их сада у фебруару, док још није почео да кола сок.

На свакој воћки треба одрезати:

- 1) Гране које су превише близу једна другој.
- 2) Све суве гране и огранке.

им је тавка али врло не пробојна; на предња три чланка находе се три пара ногу, састављених из 2 члана; крв им је бијела и ладна. У првоме погледу увијерава се човјек, да је прави пољски мољак. У колико смо, у ово кратко вријеме, могли дознати, људи су у топлоти веома живе, а на лад ноћи су тромији; радије теже на отворену површину него у заклопку, мјеровати час не могу.

Народна тумачења и гатања врло су занимљива, пошто се, никад, оно и овако, није овје ни чуло, ни вијело. „Бог — кажу — пустио знак народу.“ „Глад ће бити.“ „Помор“ — и много које шта друго. И заиста, народно тумачење даје повода мишљењу, да од гасова, који ће се пронавести, да не буде болести, или не рађа, ако су ове животињце, каква врста мољца, страних, ако би о прољећу усјевима пријенули, предали, би све пустио. Наше је пак, мишљење, да је онај велики вјетар ову живину са морске, однекле, обале донисе овје.

Са рупевина Ерцега Косаче, шаљем ти за сад, г. Уредниче, овај занимљиви чланак, да га урешите у идучи „Глас Црногорца“ са топлим брацким поздравом а у брао ћу ти, у над Божи, честитати нову годину љепшим поздравом.

М. Н. — Соколови.

* Да миша није била пала и у великој се води скијег топло, но да се од почетка „прамао“ освануо би виши од метра.

Калуђеровић држао дуги и врло лијепа говор о „васпитању у породици“ — изне- савши какав се може успјех постићи са оном дјецом, која су родитељски васпитана, а какав са оном, која га немају.

Послије говора, ђаци су више равни- јех, вабавних и шаљивих комада декламо- вали, које су завршавали са родољубивим pjesмама.

Прослава се завршила са живоно Н. Кр. Височанство наш увившени Господар!

По свршетку прославе прочитао је г. учитељ писмо од нашег брата и племеника г. Марка И. Прље, из Америке, који са највишим братском искреношћу из далеке Америке честита браћи племеницима Бо- жићне празнике и Нову годину, да донесе нове среће, а у исто, преко госп. учитеља шаље, да на овој светосанској прослави свијем ђацима четвороразредне школе дадне, као његов дар по 20 хелера писане карте. Хвала нашем брату г. Марку И. Прљу на овом племенитом дару, који се сјетио у далеком свијету, да обдари ђаке ове школе.

Дај Боже, да се и остали по могућ- ству на њега буду угледали.

Н. Дреџун.

— Пишу нам из Дражевине

Зграда дражевине основне школе, која је покликла опћанским трошком а жи- вим заузимањем првака племена 1898 год. као обнова оне, која је до ратне године 1876 постојала на Корнету у непосредној близини старог манастира владике Марда- рија Коренића, где се данас налази паро- хијална црква корнетска, храм св. Георгија Побједоносца, смјештена је у средини брда Веља Страна, под ким се налази село Под- страна, а на југозападној пољској падини истог, окренута лицем ка Мирковој Бару- тани те стоји у косом сприма њој, а на растојању до 20 минута хода. Зграда је окренута лицем ка западу и има врло лијеп хоривонат, који заузима својом хемисвер- чном куглом: китасту раван Лијешње па- чак до ждријела Крињичке Каменице, шумовита брда и травне главице, као и течно језеро Горње блато.

Дакле, видик пуно природне равности, који годи оку! Около школске куће васељено је неколико стотина равноресних биљака и до 100 не коријена лове; иначе је брдо Веља страна сасвијем пуно од го- ре, али кршино. Дужином задана школског, које се пружа до 20 метара, подигнут је два пут толико дуги а до 10 мет. широк насип у висини од 3—4 метра, који је за- равњен шклом, земљом и пијеском. Дво- ршта около школе нема, али се живно иде и настоји, да се тај недостатак допуну, иначе вграда одговара новијој архитектури, јер је грађена по из Гл. Надзорништа до бизином плану а и мужним материјалом снабђена као иједна њена друга на селу.

У опћину ова школе спадају: 1-во) Горњодражевине опћина, у којој су села: Корнет, Напратница, Горња Дражевина, Штеца и Фармаца. 2-го) Доводражевине опћина, са селима: Подстратом, Лијешње, Бигр, Големади и Сиван. 3-ће) Горњи Ко- коти, који чине засебну опћину, и 4-то) Круска опћина, у којој су села: Борн, Виленица и Крусе. Ова школска опћина броји до 300 кућа, од којих су 200 кућа самог брства Вукчевића, а она стотина другог брства, као: Ускоковића, Ђет- ковића и др.

Ову школу посећувају дјеца из дру- гих опћина, као из Ботуна, Лекића, До- њих Кокота, прома они не чине никаквих дажбина за ову школу.

Од 7-ог јануара на ову страну сле- дје тако лијепо вријеме да те дане можемо назвати „царским данима“. Такав царски дан освануо је на Св. Саву. Сунце тако љубко сјаја, да мал' што не намами живу природу биљног царства, да се пробуди из свог зимњег сна. Старци нам приповиједају, да не памте у овој доби годишњег времена оволико и овако лијепих дана. Ратари су почели земљу спремати за прољетне усјеве — угаром; стока ситнија и крупна почела се младити; птичице долијећу и веселе нас умилним својим чертањем; једном ријечи почела се будити природа.

Савни дан био је један од тих цар- ских дана овог мјесеца, на 8 сати у јутро била су пред школом окуљена сва дјеца дражевине школе, где су се ставила у редове и пошла са учитељем и присутним народом у цркву, која одстоји од школе до 1/4 сата.

Божанствену литургију опјали су два парохијална свештеника: Јован З Вукче- вић и Јован П. Вукчевић. Послије служ- бе божје пошло се истим редом ка шко- ли, али величанственијем „входом.“ У то- лико величанственије у колико исти реса- ху видни знаци християнског Богољубља, као: крстови, пилона, свијетљаци са запла- љеним свијећама, свештена „одјејанија“, кадионице са миомирисним „благоухањем“ и т. д. За овим се слегао многобројни на- род са свијем својим племенским правцима. На 10 ура ушло се у школу; све школске просторије биле су пуне народа. Програм слава отпочет је са водосвећењем, које су

објавили два споменута свештеника; за овим слиједио је говор учитељев: „Шта је то школа? а у колико се правца креће њен рад?“ који мислимо у своје вријеме донијети.

Послије говора било је 12 деклама- ција, међу којима је било дијалога и три- јалога, а свака 2—3 пропраћена је схо- дом pjesмицом. Програм се завршио са химном и трократним: „живио!“

Одмах по свршетку слава саставило се друштво, које ће да поради на осни- вање читаонице и школске књижнице. До- ције ћемо се јавити са резултатима овог друштвеног рада, а сад узимамо слободу апеловати на наше пријатеље са стране и родољубе, којима на срцу лежи овакав културни покрет, да нас помогну у овом подухвату, било то књигама, листовима или новцем, а све то имало би се шилати на адресу: „Школи Дражевине“ Ријека Црноречка за Лешанску магистру. Monte negro.

У своје вријеме знали бисмо изнијети имена тих родољуба и наших пријатеља.

Телеграми Бечког „Нор. Бира“.

ПЕТРОГРАД, 20 јануара. — Цар је примио јучер у аудјенци Вахматјева, руског агента у Софији.

ЦАРИГРАД, 20 јануара. — Ју- чер је прошао четврти и посљедњи брод руски под трговинском вастивом.

ТАНЖЕР, 20 јануара. — Вјс- ска Султанова уништила је војску претедента и њега заробила.

ВИНДЗОР, 21 јануара. — Краљ је болестан од лике нахладе.

ЛОНДОН, 22 јануара. — Волест је Краљ на лика инфлуенца, која узвима ток сасвим задовољавајући. Краљ ће морати остати у соби 2—3 дана.

ЦАРИГРАД, 22 јануара. — Пор- та је саопштила посланицима извештај турског трговинског агента из Румбука, по ком су стављени 7 че- та бугарских од 6730 момака, да оперирају особито у солунском ви- лајету.

СОФИЈА, 22 јануара. — „Бу- гар. Агенција“ опровергава извештај турски из Румбука о бугарским че- тама, најзачујући да је бугарска вла- да готова пристати на један истраж- њи одбор интернационални, који ће конститирати да је тврђи румбук- ског извештаја неистинита.

ЛОНДОН, 23 јануара. — По- бољшанање стања Краљева наста- вља се.

ПЕТРОГРАД, 23 јануара. — Престоји именоване Скридлона, адмирала на далеком Истоку, за ше- фа приморске флоте на мјесто пок- Тиртова.

СОФИЈА, 24 јануара. — Да- нев одговарајући на интерпелацију о македонском питању изјавио је, да влада, свјесна својих међународ- них обавеза, и обзиром на озбиљ- ност догађаја, који би се могли збити на Балкану, намјерава увести мјере најенергичније против свих не- законитих поступака македонског од- бора у Бугарској. Препоручује да се не занесе етхалтираном патриот- ском пропагандом него да пруже помоћ влади, да удржи мир у зем- љи, на који ће начин најбоље по- служити македонској ствари.

СОФИЈА, 25 јануара. — У са- брању је Страсхмиров ушито, да ли влада смагра орпутно распу- стити македонски одбор, који при- правља уставак у сусједној цар- нини и компромитира Бугарску. Да- нев је одговорио: Влада ће увести мјере строге, потребите и распу- стиће одбор ако то положај увахти- јева.

О Б Ј А В А

Мустафа Бег Аверић, из Подгорице, отпутовао је отрагу пет година у Турску. Од тог времена до данас не будући дао о себи никаквог гласа, умољава се свако ко би о њему што знао да достави Мин. Ин. Дјела.

О Б Ј А В А

Зарија Оташев Марковић, са Стијене из Пипера, отпутовао је отрагу тридест година у иностранство и у току тога времена није о себи давао никаквог гласа.

Умољава се свако ко би о поменутом Зарији знао да достави Мин. Ин. Дјела.

О Б Ј А В А

Главна Управа Књ. Пошта и Телеграфа даје на знање:

На основу специјалних угодаба закључених у Бечу 22 децембра п. н. 1902 год. и ратифицираних од дотичних влада, између Црне Горе, Аустрије, и Угарске, почињући од 1. Фебруара п. н. 1903 год., уста- новљају се у саобраћају између уговарајућих држава а по међуна- родној поштанској конвенцији закључе- ној у Вашингтону 1897 год. — Служба поштанских пакета (Colin packets) до 5 кгр. тежине, са или без означене вредности и оптерећене у давом случају са доплатом; а та- кође и размијена писма и кутија са означеном вредношћу (Lettres et bo- ites avec valeur déclarée)

Број 262

Цетиње, 18/31 Јануара 1903.

Главна Управа
Пошта и Телеграфа.

О Б Ј А В А

Главна Управа Књ. Пошта и Телеграфа даје на знање: да ће се — од 1. Фебруара п. н. ове год. па у будуће невизајемиво код свију Књ. Пошта, при уплатама и испла- тама упутничких сума — примати и издавати наполеон (20 frcs.) по курсу од 19 круна и 04 хелера.

Број 263

Цетиње, 18/31 Јануара 1903

Главна Управа
Пошта и Телеграфа.

Приватне Објаве.

О Б Ј А В А

Пресудом Првог Одјељења Апелаци- оног Суда Њег. Величанства, нареченом 1-ог децембра текућег, оповијајући пресуду Тргодјачког Суда Њег. Величанства од 7 јануара 1902. у распри између:

Др. Алфреда Парниса у заступању Давида Томсона, против трговаца: Густава Голшера, Џејмса Гол- шера, Вилијама Голшера и Емила Хамера, било је друштво јавно: „The Anglo-Monte- negrin Trading Company Limited“, постојеће међу парничарима, проглашено разријеше- ним, а за опуномоћене рачунске вршиоце, према обавезама које закон наређује, назна- чени су трговац Гаetano Милер и горореч- ени трговац Емил Хамер, бивши управитељ поменутог друштва.

Из регистра Виших Судава Његовог Величанства.

Сриједа, 3. децембра 1902.

Нот. Рикардо Манара
Деп. Регистратор

A V V I S O

Con sentenza della Prim' Aula della Corte d' Appello di Sua Maesta proferita il 1-o dicembre corrente, revocatoria di quella della Corte di Commercio di Sua Maesta del 7 gennaio 1902 nella causa:

„Dr. Alfredo Parnis in rappresentanza di David Thomson.“

— vs. —
Negozianti Gustav Gollcher, James Gollcher William Gollcher, ed Emil Hammer“

fu la società denominata „The Angl. Monte- negrin Trading Company Limited“, fra i contendenti esistente, dichiarata sciolta, e ne furono nominati stralciaarii, sotto gli obblighi della legge imposti, il Negoziante Gaetano Miller ed il detto Negoziante Emil Hammer, già amministratore della Società suddetta.

Dal Registro delle Corti Superiori di Sua Maesta.

Mercoledì, 3 Dicembre 1902.

Not. Riccardo Manara
Dep. Registratore.

P. 202 Бр. 90 3 - 6

Главна овлашћена интернационална
Агенција за путовање.

БРАТА БАНАЦ

у Дубровнику

За преважаче паробродом и жељез- ницом уз обале црне:

из Дубровника за Нев-Јорк преко Хауре
" " " С. Франциско (Калифор-
" " " нија) преко Хауре;
" " " Аласка;
" " " Монтевидео и Буенос-
" " " Аирес;
" " " Пунта Арена;
" " " Валпараиско;
" " " Икике;
" " " Оакланд;
" " " Нев-Зеланд;
" " " Аустралију.

За путне карте, треба се обратити истој Агенцији.

Извјештаје и разјашњења даје и госп. Спири Јовановић у Котору.

P 66 Бр. 91 5—12

ПРОДАЈЕМ

моју кућу, улица Баја Цивљанина број 56, до уласка на Обилића по- љани и Балшића павару Ко је жели купити нек се пријави. За новац могу чекати.

Цетиње, 10 јануара.

Иво Ђ. Марковић.

P 33 Бр. 5 2—2

ГРОМОБРАНА

(најновијег система)

Први Књ. Цр. Јавном Упра- вом Грађевина дипломирани мајстор израђујем и намје- штам комад за 120 круна.

Н и к ш и ћ.

Душан С Павловћ.

P 24 Бр. 9 1—7

Купујем сваковрсте употребље- не црногорске поштанске марке и плаћам високу цијену по 50, 100, 1000 комада.

Hinko Preisler — Zagreb
Писа 58.

P 20 Бр. 10 1—1

ЈАВНА БЛАГОДАРНОСТ.

Приликом смрти нашег незабо- рављивог

Јока Дапчевића,

из Браћића,

предједника општине Будванске,

који се послје дугог боловања пресели у вјечност 5 Јануара у најбољој мушкој снази, 35-тој години, изјављује мо најтоплију благодарност шефу Црногорског Санитета г. Др. Пераићу, који за вријеме покојникова боловања није жалио труда да покојника спа- си из чељусту смрти. Такође нема је вјечита благодарност свој браћи Црногорцима и Приморцима, а особито г. г. командиру Кусовцу, подкоман- диру Дрецуњу; офацирима: Вујановићу и Вучковићу са Ђубљанима. Вјечита хвала капетану Милану Вукмановићу, офацирима: Вукмановићу, Хајдуковићу, учитељу Вујачићу са Горњоприморцима, оф. Јоку Кани са Угњанима, који милост покојника до вјечне куће испраташе и тијем нашу тугу за покојником ублажише. Нека је вјечита хвала попу Марку Зецу, који је над покојником обред завршио, тако исто свима пријатељима, како из Црне Горе тако и Приморја који нам писмено и телеграфично свје саучешће изразилише и тијем нашу тугу ублажише.

Објавица, 10. јануара 1903.

Ожалостљива друг: Крсто Поповић, за себе и цијелу покојникову породицу.

P. 164 Бр. 11 1—1